

Počas generálnej audiencie v stredu 17. septembra Svätý Otec pokračoval v cykle katechéz o Ježišovi, našej nádeji. Tentoraz upriamil pozornosť na tajomstvo Svätej soboty, keď Kristus leží v hrobe. Vychádzal pritom z perikopy Jánovho evanjelia: Jn 19, 41 – 42: „Na mieste, kde ho ukrižovali, bola záhrada a v záhrade nový hrob, v ktorom ešte nik nebol pochovaný. Keďže hrob bol blízko, položili tam Ježiša, lebo bol židovský deň priprav.“ Pápež hovorí, že Boží Syn leží v tento deň v hrobe. Jeho „nepřítomnosť“ však nie je prázdnotou: je očakávaním, zadržanou plnosťou, prisľúbením ukrytým v temnote. Je to deň veľkého mlčania, keď sa zdá, že nebo onemie a zem stojí bez pohybu. Práve tam sa však uskutočňuje najhlbšie tajomstvo kresťanskej viery. Je to mlčanie plné zmyslu...“ Evanjelista Ján hovorí, že Ježiš bol pochovaný v záhrade, do „nového hrobu, v ktorom ešte nik nebol pochovaný“ (Jn 19, 41). Nič nie je ponechané na náhodu. Tá záhrada pripomína stratený Eden, miesto, kde boli Boh a človek spojení. A ten nikdy nepoužitý hrob hovorí o niečom, čo sa ešte len má stať: je prahom, nie koncom. Na počiatku stvorenia Boh vysadil záhradu; teraz aj nové stvorenie začína v záhrade: pri zatvorenom hrobe, ktorý sa čoskoro otvorí. Svätá sobota je aj dňom odpočinku. Podľa Mojžišovho zákona sa v siedmy deň

nesmie pracovať: ved' po šiestich dňoch stvorenia si Boh odpočinul (Gn 2, 2). Teraz aj Syn, po dokončení svojho diela spásy, odpočíva. Nie preto, že je unavený, ale preto, že svoje dielo zavŕšil. Nie preto, že sa vzdal, ale preto, že miloval až do krajnosti. Tento odpočinok je pečaťou vykonaného diela, potvrdením, že všetko, čo sa malo uskutočniť, sa uskutočnilo. My sami sa ťažko vieme zastaviť a odpočívať. Žijeme, akoby života nikdy nebolo dosť. Utekáme, aby sme vyrábali, dokazovali, nestrácali krok. Evanjelium nás však učí, že vedieť sa zastaviť je skutkom dôvery, ktorú sa musíme učiť. „(Sviatočný deň pokoja)...nás pozýva objaviť, že život nezávisí vždy od toho, čo robíme, ale aj od toho, ako sa vieme rozlúčiť s tým, čo sme urobiť mohli. Boh sa nebojí plynutia času, lebo je Pánom aj očakávania. Tak aj náš „neužitočný“ čas – chvíle prestávok, prázdnoty, neplodnosti – sa môže stať lonom vzkriesenia. Každé prijaté mlčanie môže byť úvodom k novému Slovu. Každý pozastavený čas sa môže stať časom milosti, ak ho ponúkneme Bohu. Niekedy hľadáme rýchle odpovede, okamžité riešenia. Ale Boh pracuje v hĺbke, v pomalom čase dôvery. Sobota pochovania sa tak stáva lonom, z ktorého môže vytrysknúť sila nezdolateľného svetla – svetla Veľkej noci. Kresťanská nádej sa teda nerodí v hluku, ale v mlčaní očakávania preniknutého láskou. **Zdroj: tkkbs.sk**

28. september 2025
DVADSIATA ŠIESTA NEDEĽA

Resp.: Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.

Obrazy nespravodlivosti, utrpenia, smútku či bezmocnosti nájdeme v každej dobe. Od čias proroka Amosa, Ježiša Krista až po tú dnešnú. Kým jedni hodujú, iní nemajú čo dať do úst. Protichodné situácie sú nielen v živote jednotlivca, ale aj vo vzťahoch národov a krajín celého sveta. A protiklad dvoch osôb - boháča a chudobného Lazára nám približuje Ježiš aj v dnešnom podobenstve a skrze toto podobenstvo vysvetľuje, aký by mal byť vzťah človeka k materiálnym dobrám tohto sveta.

Nevšímavosť je hriechom

Pozrime sa na boháča - v podstate nebol zlým človekom, ved' aj po smrti sa strachuje o svojich piatich bratov, neodohnal Lazára od svojho domu ani nezakazoval nikomu dať Lazárovi jesť. Vieme o ňom to, že bol bohatý. Užival si svoje bohatstvo, míňal svoje peniaze, obliekal sa do purpuru a kmentu. A aj na iným miestach Svätého písma predsa stretávame bohatých ľudí blízkych Bohu - či to bol Abrahám, ktorý vlastnil najlepšie polia, Lazárove sestry, ktoré robili hostiny, Jozef z Arimatey, Matúš, Nikodém... Tak čím sa teda boháč

previnil? Zanedbával konanie dobra. Nepozeral na iných ľudí. Nevšímaval si Lazára. Bol slepý pre biedu a preto aj slepý pre Boha. Toto je hriech ľahostajnosti, jeden z najnebezpečnejších hriechov modernej doby. Nie je hlučný, nekričí. Len mlčí... a zatvára oči. Toto podobenstvo nie je strašenie peklom, ale zjavenie dôsledkov našej voľby. Boháč neprosí o odpustenie. Neľutuje, že si nevšímaval Lazára. A ani po jeho smrti sa jeho srdce nezmenilo. A to je to desivé: možno si zvyknúť ignorovať druhých tak hlboko, že to prejde do večnosti. A takisto nás tento príbeh nepozýva len k súcitu. Pozýva nás k obráteniu. Dnes má každý z nás pri svojich dverách svojho Lazára - možno je to chudobný človek na ulici, možno sused, ktorý je osamelý. Možno mladý človek, ktorého nikto nepočúva, alebo starý človek, ktorého nikto nenavštevuje. Boháč nevidel. Ale my máme ešte čas vidieť. Lazár dnes znova leží pri dverách nášho svedomia. A dvere milosrdenstva sú otvorené.

Lenka Chytrová